

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **R. L.**, zastoupen Mgr. Pavolem Kehlem, advokátem se sídlem Panská 895/6, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2019, č. j. 51 A 9/2019 - 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 3. 2019, č. j. MV-22207-5/SO-2019, kterým byla zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu.

[2] Krajský soud v Praze v záhlaví uvedeným usnesením postoupil žalobu k vyřízení Městskému soudu v Praze. Uvedl, že dle § 172 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), který má přednost před obecnou úpravou v zákoně č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), je místní příslušnost soudu určena místem, kde byl žalobce v den podání žaloby hlášen k pobytu. Krajský soud zjistil, že žalobce měl od 3. 2. 2011 do současnosti (a tedy i ke dni, kdy soud žalobu obdržel) hlášen pobyt na území Městské části Praha 5, tj. v obvodu Městského soudu v Praze, nikoliv na adrese ve V. (uváděné v záhlaví podané žaloby).

II.

[3] Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Podle stěžovatele nebyl dán důvod pro postoupení věci Městskému soudu v Praze. Předmětné správní řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bylo se žalobcem zahájeno v době, kdy byl ve výkonu trestu odnětí svobody. V době výkonu trestu nebyl povinen hlásit svůj pobyt na území, neboť dle zákona je v této době pobyt totožný s místem výkonu trestu. Místní příslušnost soudu je dle stěžovatele odvozována rovněž od skutečnosti, že v rámci správního řízení stěžovatel uvedl adresu ve V., na které se bude zdržovat po svém propuštění. Na tuto adresu žalovaná stěžovateli doručila i napadené rozhodnutí. Stěžovatel se proto domnívá, že jeho pobyt je řádně hlášen na adrese ve V., a žalobu tedy podal k místně příslušnému soudu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k novému projednání.

III.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Předložený spor spočívá v určení, zda je místně příslušným k věcnému rozhodování případu stěžovatele Krajský soud v Praze, či Městský soud v Praze.

[7] Určení místní příslušnosti správního soudu je obecně upraveno v § 7 odst. 2 s. ř. s. věta první, podle kterého *[n]estanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv tobo, kdo se u soudu domáhá ochrany.* Tímto zvláštním zákonem, který má před obecným pravidlem přednost, je v projednávané věci zákon o pobytu cizinců. Dle § 172 odst. 7 uvedeného zákona je k řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí a o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (vyjma rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním, o zajištění, o prodloužení doby trvání zajištění, o umístění cizince do části s přísným režimem zajištění a o přestupku) *místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je cizinec v den podání žaloby hlášen k pobytu; jde-li o cizince, který nemusí hlásit pobyt, krajský soud, v jehož obvodu se převážně zdržuje, a v ostatních případech krajský soud, v jehož obvodu byl zjištěn pobyt cizince na území.*

[8] Z § 93 odst. 1 a § 95 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že povinnost hlásit místo pobytu na území České republiky policii má každý cizinec, který není občanem členského státu Evropské unie, do 3 pracovních dnů ode dne vstupu na území, není-li osobou mladší 15 let, členem personálu zastupitelského úřadu cizího státu nebo mezinárodní vládní organizace akreditované v České republice, jeho rodinným příslušníkem registrovaným Ministerstvem zahraničních věcí nebo cizincem, kterému ministerstvo zajišťuje ubytování, cizincem, který tuto povinnost splnil u ubytovatele dle § 103 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nebo cizincem, který je ve výkonu zabezpečovací detence, vazby, ve výkonu trestu odnětí svobody nebo který je umístěn v policejní cele nebo v zařízení ve smyslu § 130 zákona o pobytu cizinců. Podle § 97 zákona o pobytu cizinců je cizinec *při hlášení pobytu na území povinen sdělit policii vyplněním přihlašovacího tiskopisu jméno, příjmení přihlašovaného cizince, datum jeho narození, jeho státní občanství, trvalé bydliště v zahraničí, číslo cestovního dokladu a víza, je-li v cestovním dokladu vyznačeno, počátek a místo pobytu, předpokládanou dobu a účel pobytu na území.* Změny místa pobytu cizinec hlásí opět vyplněním přihlašovacího tiskopisu;

pokračování

na požádání je pak povinen předložit doklady prokazující pravdivost údajů uvedených v tiskopise (§ 98 odst. 6 zákona o pobytu cizinců). Dle typu pobytového oprávnění jsou změny hlášeny Ministerstvu vnitra ČR či přímo Policii ČR.

[9] Při určování místní příslušnosti správního soudu podle § 172 odst. 7 zákona o pobytu cizinců se uplatní tři kritéria. K řízení o žalobě je místně příslušný krajský soud: 1) v jehož obvodu je cizinec v den podání žaloby hlášen k pobytu; 2) jde-li o cizince, který nemusí hlásit pobyt, krajský soud, v jehož obvodu se převážně zdržuje; 3) v ostatních případech krajský soud, v jehož obvodu byl zjištěn pobyt cizince na území (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. Nad 18/2015 - 80, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2018, č. j. 2 As 241/2018 - 12). Hlášeným pobytům žalobce ve smyslu § 172 odst. 7 věty první, částí před středníkem, zákona o pobytu cizinců se pak rozumí místo pobytu, jehož ohlášením k tomu příslušnému správnímu orgánu cizinec splnil ohlašovací povinnost stanovenou v § 93 a násl. zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2012, č. j. 5 As 100/2011 - 27).

[10] Z předloženého spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovateli byla rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 28. 12. 2018, č. j. OAM-1586-17/ZR-2018 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona byla stěžovateli stanovena lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Žalovaná shora označeným rozhodnutím zamítla odvolání stěžovatele a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Dne 18. 3. 2019 podal stěžovatel žalobu, v níž jako adresu pobytu uvedl: N. 413/12, V. Tuto adresu stěžovatel užíval rovněž pro komunikaci se správními orgány ve správním řízení. Ze spisu dále plyne, že stěžovatel je státním příslušníkem Ukrajiny. Jako takový má povinnost hlásit místo pobytu na území České republiky i jeho změnu (žádný z předpokladů dle § 93 a § 95 zákona o pobytu cizinců, který by ohlašovací povinnost vylučoval či modifikoval - např. členství v personálu zastupitelského úřadu cizího státu nebo mezinárodní vládní organizace akreditované v České republice či pobyt v zabezpečovací detenci nebo ve vazbě, u něj v okamžiku podání žaloby zjevně nebyl naplněn).

[11] Stěžovatel v žalobě uvedl jako adresu svého bydliště: N. 413/12, V. Krajský soud v Praze provedl vlastní šetření místa pobytu stěžovatele a vyžádal si informace od Policie ČR, Odboru cizinecké policie (dále též „Policie“). Policie Krajskému soudu v Praze ve vyjádření ze dne 25. 3. 2019 sdělila, že stěžovatel má hlášen pobyt od 3. 2. 2011 do současnosti na adrese N. 2174/5, P. Na adrese N. 413/12, V., byl stěžovatel dle vyjádření Policie souběžně přihlášen pouze v období od 3. 12. 2018 do 31. 12. 2018. Policie přiložila výpis z informačního systému základních registrů (dále též „ISZR“). V důsledku tohoto postupu pak vyvstal v otázce místa pobytu rozpor mezi údaji tvrzenými stěžovatelem a údaji, jež získal Krajský soud v Praze od Policie.

[12] Podle názoru Nejvyššího správního soudu Krajský soud v Praze správně upřednostnil adresu N. 2174/5, P. (uvedenou v ISZR – pozn. soudu), tj. adresu na které byl stěžovatel (jako na jediné) hlášen. Stěžovatel ani netvrdil, že by adresu ve V. nahlásil příslušným správním orgánům, jak mu ukládá zákon o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 6/2019 - 16), přičemž toto nevyplývá ani z obsahu spisu.

[13] S ohledem na uvedené pak nemohlo mít na určení místní příslušnosti vliv to, kdy bylo zahájeno předmětné správní řízení, resp. to, že správní orgány stěžovateli doručovaly písemnosti (a to i po jeho popuštění z výkonu trestu) na adresu ve V. Jak již bylo uvedeno výše, rozhodným údajem pro určení místní příslušnosti soudu je pobyt cizince hlášený dle zákona o pobytu cizinců,

a to ke dni podání žaloby. Sdělení doručovací adresy pro správní řízení nemůže mít na určení místní příslušnosti soudu k řízení o žalobě vliv (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2012, č. j. 5 As 100/2011 - 27).

[14] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že Krajský soud v Praze nepochybil, jestliže žalobu stěžovatele postoupil věcně a místně příslušnému Městskému soudu v Praze. V podrobnostech odkazuje Nejvyšší správní soud na odůvodnění usnesení Krajského soudu v Praze, se kterým se v nosných důvodech plně ztotožňuje.

[15] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu